

Пътешественикъ

Червено слънцето изгръваше надъ езерото тъмно-синьо, а езерото се разстилаше край пълния със палми брѣгъ; и слънцето, и езерото, и палмитѣ, отъ редъ години изписани стояха тихо върху изтрития криватъ.

На този старъ криватъ роди те измѣчената млада майка, и първото, което зърна бѣ палмовия му пейзажъ. Очитѣ сини се разтвориха, отъ шареното тѣй замаяни, и щомъ на нейде те понесоха, дочу се протестиращъ плачъ.

Когато тръгна на училище, разбра, че е свѣтътъ безкраенъ, разбра, че да си пътешественикъ, това е твоята сѣдба; да имашъ карта на Америка или на Африка мечтаеше и най-великиятъ ти день бѣ, кога се съ Куперъ запозна.

Отъ стари дрехи на баща ти ти правѣше „костюми“ майката, понѣкога си гладенъ лѣгаше, понѣвга нѣмаше моливъ, но колко бѣ това нищожно и колко бѣ това случайно за пътешественика, който летѣше въ своя „западъ дивъ“.

Но ето, тифусътъ съсъ тебе единъ следобѣдъ запозна се. Потупа те съ рѣжа приятелска и те постави на легло. Очитѣ ти, като че огънь на канибали, загорѣха, и като че пасатъ понесе олекналото ти тѣло.

Стената съсъ петна отъ влага на чудна карта ти се струваше скриптѣше като мачтовъ корабъ изтърканиятъ старъ криватъ. А после стана тихо, тихо, ти нито виждаше, ни чуваше и само слънцето изгръваше край пълния със палми брѣгъ.

Въ мъгливо и дъждовно време потегли ти на пътешествие. Сънливо, бавно се клатушкаше по пѣтя черната кола. Унесенъ въ дрѣмката, коларътъ забърка пѣтя неустѣно и вмѣсто нѣкъде къмъ гарата, предъ гробищата тихо спрѣ.

А надалечъ димѣха влакове, и свирѣха за пѣтъ сиренитѣ, и трѣпнѣха отъ нетърпение вагони въ дълги редове. Отдавна твоя старъ вагонъ въвъ гроба скри се уморено, и сетенъ изпрѣщачъ му бѣше сломена майка безъ дете.

Богомилъ Райновъ

НА ЕТАЖА

Разказъ отъ Павелъ Вежиновъ

Привечеръ, когато съмъ уморенъ, обичамъ да гледамъ презъ малкия прозорецъ на мансардата. Тамъ, по покривитѣ на съседнитѣ здания азъ имамъ мълчаливи приятели, съ които вода дълги остроумни разговори, безъ да мърдамъ досадно устнитѣ си. Това сѣ обикновено птицитѣ, които долитатъ тукъ, обливани отъ струитѣ на гаснещото слънце на фона на едно нѣжно, всенно небе. Идва единъ познатъ гарванъ, който е домъкналь отъ нѣкъде парче сухъ хлѣбъ, за да го изяде на спокойствие. Предлагамъ му да го размекна въ малко вода и следъ срамежливия отказъ почвамъ да бесѣдвамъ за мъжотинитѣ на продоволствието. Една капризна ластовичка съ бѣла поличка и черно болеро е моята любимка. Съ нея говоря за Гери Купуръ и за ревието въ модната къща. Предлагамъ ѝ да живѣемъ заедно, на мои

разноски. Тя веднага отлита, като чурулика най-напредъ сърдито, после подигравателно. Тя не е разбрала шегата ми и крещи:

— Ти за каква ме мислишь! Азъ съмъ честна девойка! Така азъ се забавлявахъ.

Тази вечеръ бесѣдвахъ съ вработката и съ нейния малъкъ синъ. Той бѣше понаучилъ това онова. Можеше да лети и да си намира по малко храна. Но азъ все още бѣхъ запазилъ лошо чувство къмъ него отъ времето когато зееше съ своята проклета лакома човка като малъкъ тѣпакъ който не знае нито мѣрката нито приличieto. Тогава той ми навѣяваше гладни мисли и желанието да го изгоня отъ гнѣздото и да зяпамъ вмѣсто него срещу храната на грижливата майка.

Сега тѣ стоѣха едно до друго. Тѣхнитѣ сиви крилца се допираха, чуруликаха си

нѣжно и дори обрѣщаха рошавитѣ си глвички, за да се погледнатъ. Навѣрно тѣ се гледаха усмихнато и дружески. После майката подхвъркна и затрептѣ въ въздуха съ крилата си. Синътъ я погледна съ наклонена глава, изчурулика силно и сѣщо подхвъркна. И дветѣ вече летѣха едно около друго съ радостно цвъртение. Азъ се приготвихъ да имъ ржкоплѣскамъ.

Изведнажъ страшенъ тропотъ и крѣсци въ съседната стая отвлѣкоха вниманието ми. Нѣщо тежко се събори и следъ това се чу разгневенъ мъжки гласъ. Услушахъ се. До менъ живѣеше семейството на дребенъ чиновникъ отъ статистиката, единъ бледожълтъ човѣкъ, съ лице като на мумия и адамова ябълка като костъ забита въ гърлото му. Азъ вече бѣхъ свикналь на скандалитѣ му. Той ги правѣше рѣдко, но тѣ бѣха така необуздани че съседитѣ говорѣха за тѣхъ 10 цѣла седмица. Въ такива моменти цѣлиятъ разтреперанъ и съ безумни очи той бѣхъ таше нѣкое отъ децата си.